

ALBERT MARTÍ, EL MILLOR TENORISTA DE LA HISTÒRIA

En ocasió de l'òbit de Ricard Viladesau (en *Sau*, que li deien), alguns han afirmat que aquest músic fill de Calonge ha estat l'interpret de tenora més important de la història –després, naturalment, de Pep Ventura–, tot oblidant (vull creure que de forma no intencionada) que hi ha hagut un altre destacadíssim músic empordanès, aquest nascut a l'Escala, de qui el *Diccionari d'autors de sardanes i de música per a cobla*, editat per la revista *Som*, diu el següent: **“Albert Martí fou un extraordinari interpret de tenora (...), una d'aquelles figures que, fins i tot, passen a la llegenda per causa d'unes aptituds**

inusuals. L'any 1900 s'incorporà a la cobla La Principal de la Bisbal, on romangué fins al 1922, quan, establert a la Ciutat Comtal, ingressà a la Banda Municipal de Barcelona, on el seu director, Joan Lamote de Grignon, havia creat per a ell una plaça d'instrumentista de tenora. Simultàniament, fou membre fundador de la cobla Barcelona, que, el 1929, s'escindí en dues: la cobla Barcelona-Albert Martí i la cobla Barcelona, comandada per Josep Coll”.

Qui en féu un retrat molt fidel, d'Albert Martí, fou el figuerenc Jaume Miravittles, comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya republicana, en un article que publicà al diari barceloní *La Publicitat* l'any 1938, arran de la visita feta al front de Madrid per un grup de catalans, encapçalat per ell, per tal de donar suport i animar els madrilenys, que lluitaven heroicament contra les tropes franquistes. En *Met*, després d'indicar que Pep Ventura, quan tocava la tenora, aclucava els ulls, tot caient en èxtasi, i que el seu cant pujava al cel en forma d'espiral i esdevenia tan potent, tan únic, que sovint els músics de la cobla callaven i el deixaven tocar sol, assegurava que **“no hi hagut a Catalunya cap més tenora comparable a aquella, fins que un altre empordanès, fill aquest de l'Escala, ha arribat amb aquest instrument senzill a la mateixa perfecció sublim que Pep Ventura: Albert Martí. La impressió que féu Martí a Madrid fou grandiosa. El ‘Per tu ploro’ que va tocar al Ministeri de Guerra fou tan just, tan perfecte, que mai no ens serà donat escoltar una cosa més emocionant. Tots els catalans presents en aquell recital, plens d'estusiasme, vam felicitar Albert Martí, tot repetint allò que molt abans ja li havien dit més d'un cop: ‘Sou el Pau Casals de la tenora’.** I el general José Miaja, apropant-se al músic escalenc, li digué: